

Ради Радев
Летящи души

Малкото радио „Сименс“ от няколко дни бе откачило. След като Стивън Уоруик го изключеше, то от време на време се включваше самичко. Но това не бе най-лошото. Радиото предаваше само едно и също на всички станции – някакво ломотене на съвършено неразбираем и странен език. В пристъп на умопомрачение Стив си мислеше, че „Сименс“-ът предава на извънземен език и че няма да е лошо да го чути.

Разбира се, нямаше да го направи. „Сименс“-ът бе единствения му приятел. Който вдигаше шум в малката му къща. Който докарваше големият свят при него. И си измисляше предисториите на новините за да не му е скучно.

Преди много време бе млад учител по английски. Ожени се за момиче, което го изостави за реди отворотелната си кариера. Не се разведреха. Просто една сутрин тя си тръгна заедно с всичките си вещи и отиде в огромния Ню Йорк да става адвокат.

Сега Стив Уоруик беше старец с едната обувка в гроба и живееше в малка къщичка с три стаи. Той плъзна поглед по стените с олющени тапети. После огледа мръсните пердета, почти закриващи прозорците и старият хладилник. Килимът, някога персийски, сега приличаше на древна изтривалка за обувки. Стив се облещи срещу транзистора. Издаваше все същите необикновени звуци със странна закономерност. Същност сигналите наистина бяха извънземни. Съзнанието на едно мъртво същество се опитваше да се свърже със стареца. Ако Уоруик може да разбере неговият език, щеше да чуе следното:

– Аз бях Мтан' Е Бихнар от Таурус! Аз бях Мтан' Е Бихнар от Таурус!

Стив седна на кревата. Пресегна се с треперещата си набръчкана ръка и взе „Сименс“-а от нощното шкафче. Превъртя цялата скала, но не постигна нищо освен че звуците взеха да се усилват.

– МЛЪКНИ! МЛЪКНИ ИЛИ ЩЕ ТЕ СЧУПЯ, ПРОКЛЕТО СКАПАНО РАДИО!

Изключи го. Постава го на шкафчето до себе си, зави се и с одеалото и заспа.

Събуди се от изгрева. И от странните звуци които издаваше радиото. През нощта се беше включило самичко и отново ломотеше неразбираемо.

Учителят по физика Алън Данър, приятно изненадан, извика:

– Стив! Я кажи от колко години не си ми идвал на гости?

– Идвам по работа, проклето старче. – каза някогашният му колега.

Потънал в един фотьойл, Стив накратко разказа историята с транзистора. Обясни, че него е донесъл, защото спира с писукането си, щом бъде изваден от къщата.

– Ами телевизора не се ли държи странно. – попита Алън

– Продадох го преди няколко години. – поясни Стив. – Вече съм доста слепичък за телевизор.

– Я, ти не си изгубил чувството си за хумор! Толкова години живееш като кукумявка, пък още ги пускаш едни... Радиото ти говори на извънземен език, а?

Остана много изненадан когато Стив си отиде. Всъщност на Уоруик му прилоша още когато си тръгваше от Алън.

Но, докато влизаше вкъщи го заболя глава. Беше все едно някой скача отгоре. С каменни ботуши.

Изведнъж от ноздрите и от дясното му ухо започна да тече кръв. „Сигурно на това му викат инсулт“ – бяха последните мисли на Стив. След няколко минути съзнанието му отлетя към звездите.

Ф тил'У Цири, един от многото жители от планетата Таурус, включи своето свръхпроводимо информационно устройство. На всички скали – от йонната, та чак до молекулната, устройството излъчваше едно и също. Ломотеше на някакъв неразбираем език. Ф тил'У Цири се зачуди какъв ли е този език. Бе сигурен че на неговата планета няма подобен. Замисли се дали да не чуши устройството.

Ако Ф тил'У Цири разбираше английски, щеше да чуе следното:

– Аз бях Стив Уоруик от Земята! Аз бях Стив Уоруик от Земята!

КРАЙ

© Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1368>]